

budgetlægning en dag i september får øje på, at man kan spare 10 mio. kr. på anbragte børn – det var da underligt, den erkendelse kom lige præcis sammen med budgetlægningen – har ministeren en pligt til at have overtilsyn med og også til at holde øje med, om det er et brud på de handleplaner, der ligger, og som er til børnenes retsbeskyttelse.

Endelig er vi meget glade for de bestemmelser, der er om efterværn og forbedret udslusning. Det er jo en gammel SF-mærkesag, der her bringes videre. Derfor støtter vi det forslag, der træder i kraft 1. januar 2006. Det betyder også, at der skulle være tid til at være klar, når reformen kommer ude i kommunerne.

Øg så bare en lille bemærkning til sidst om fremtiden. Denne her reform kommer altså til at træde i kraft lige før strukturreformen. Nogle af dem, der bliver de mest udsatte i strukturreformen, som regeringen har lagt op til, er lige præcis børnene. Indtil nu har det været sådan, at når en kommune anbragte et barn, så var der en del finansiering mellem kommune og amt. Når strukturreformen træder i kraft med regeringens oplæg, så skal kommunen betale den fulde udgift, hver eneste krone, altså det dobbelte, i det øjeblik, man beslutter at anbringe et barn.

Hvad mon det betyder for den kommunale vilje til at anbringe børn? Jeg spørger bare. Jeg vil gerne give svaret, hvis nogen er i tvivl.

Første næstformand (Svend Auken):
Så er det fru Ida Jørgensen som ordfører.

Ida Jørgensen (RV):

For Det Radikale Venstre er det en god dag i dag. Vi har set frem til, at den aftale, vi lavede i foråret efter lange og intense forhandlinger, bliver til ny vedtaget lovgivning.

Når det er så afgørende, at lovgivningen begynder nu, er det, fordi det også er startskuddet til en gennemført, grundig og fokuseret implementering, og det er der brug for. Den lov, vi havde, var god, men den blev ikke fulgt, og derfor var der rum til principielle forbedringer.

Først om de principielle forbedringer. Det har været afgørende, at balancen mellem barnets interesser og de voksnes interesser er ændret til fordel for barnet. Kontinuitet og inddragelse. Det er afgørende, at vi kan hjælpe børn med noget af det, der er afgørende i et barneliv. En tryk og fast base, en bevidsthed om at dette ikke pludselig holder op, men er noget, som jeg som

barn kan regne med. Det vil give et nyt perspektiv for barnet og forhåbentlig også gøre, at vores indsats i højere grad bliver vellykket set fra barnets side.

Inddragelsen er en anden radikal prioritet. Det at barnet også konkret kan lade sin stemme høre i spørgsmål, der vedrører barnet selv, er en nyskabelse. Det kan være, det kommer bag på nogen, men sådan var det ikke. Principielt er også, at det er det faglige skøn, der er udslagsgivende for, hvilken indsats der gøres for barnet, ikke politiske kæledægger eller økonomiske prioriteringer, men det som er godt for barnet. I den forbindelse vil jeg også nævne den tidlige indsats og dermed det arbejde, der kan forebygges de mest indgribende foranstaltninger.

Dernæst noget om det at følge loven. Vi havde en lov, der, hvis den var fulgt til punkt og prikke, ville have givet andre resultater end dem, vi har set. Det er i hvert fald den vurdering, man må gøre sig, hvis man blot orienterer sig overfladisk i de rapporter og udredninger, der er lavet om f.eks. kommunernes sagsbehandling.

Kl. 14.15

Det kan være, at der er et bidrag til bedre sagsbehandling i det faktum, at der bliver færre ganske små kommuner, men det er ikke sikkert. Derimod er der et begrundet håb om, at hvis ministeren følger lovgivningen, ikke kun til dørs, men også helt ind i forvaltningen, så får vi en langt bedre håndtering af disse børns vilkår og muligheder. Vi vil følge området og implementeringen tæt.

Virkeliggørelsen af de principper, der er lagt ind i loven, er afgørende for området. Dermed er også sagt, at det store arbejde for ministeren begynder nu: uddannelse, efteruddannelse og overvågning.

Sidst vil vi nævne, at det mantra, som har været vores under forhandlingerne, stadig gælder. Der er ikke et rigtigt eller forkert antal fjernelser hverken tvungne eller frivillige. Der er noget rigtigt at gøre for det enkelte barn, det er det afgørende.

Børnene er samfundets håb og samfundets fremtid, men børnene har bestemt også en nutid – lige nu, lige her – som ligeværdige mennesker i et samfund, ikke kun under forberedelse til et voksenliv, ikke kun på vej, men med fuld ret til, at vi som voksne tager på os at bestræbe os på at skabe rammerne for et godt barneliv her og nu.